

In gesprek met een echte Reuselse *biebeoer*

Door Thijs van der Zanden

Tegenworrig meugen we van Brabants Landschap gin bieënkáásten mer op de haoi zetten, wa al eeuwenlang wordt gedón in de Kempen. Ze beweren dé dan de insecten op de haoi te wennig voedsel kréégen. Dé véén ik hil overdreven. Trouwens bieën zen toch ok insecten!

Februari 2007, Péér van Limpt bezig met een siervlechtwerkje, een van zijn hobby's. Hij zit hier in de huiskamer van zijn woonhuis in de Lokbossen.

Simon Jansen bijgenaamd Jurrie, omstreeks 1945. Volgens Péér was het "unne doodgoeie mins die gin vlieg kwaod dee." Mede door hem is Péér 'biebeoer' geworden.

Aan het woord is de 74-jarige biebeoer Peer van Limpt, de 6de in de rij van het negen kinderen tellende gezin van Jan van Limpt en zijn vrouw Bel Panjoel.

Reusel omstreeks 1900

Ongeveer honderd jaar geleden hadden de meeste Reuselse gezinnen een armoedig bestaan. De meeste boerenbedrijfjes waren nog kleinschalig en brachten amper genoeg op om rond te kunnen komen. Het gebruik van kunstmest stond nog in de kinderschoenen omdat het nut nog niet direct werd ingezien en nogal duur was voor de Reuselse samenleving die gewend was elk dubbeltje twee keer om te draaien. Sigarenmakers en andere burgers hadden er veelal een schamel *boerengedoentje* bij met een paar varkens, een geit, een span *kiepen* (kippen) en soms ook wel eens een *koeike* om een belegde boterham te hebben. Wel hadden de meesten een grote *hof* (tuin) die erg belangrijk was om verse groenten op tafel te kunnen brengen. Het was

in Reusel op de schrale zandgrond hard ploeteren om alle monden van de veelal grote gezinnen te kunnen vullen.

Het gezin van mijn opa Péérke van Limpt, bijgenaamd *Pinkhof*, bestond uit negen kinderen wat in Reusel een heel normaal kindertal was. Nog grotere gezinnen waren hier niet uitzonderlijk. Opa woonde met zijn gezin in *de Straot* de huidige Mierdseweg. In het bevolkingsregister van Reusel staat hij ingeschreven als koopman. Van mijn ouders heb ik gehoord dat hij handelde in vee, meestal waren dat kalveren. Volgens dat register hebben in zijn gezin ook nog een viertal kostgangers gewoond. De eerste twee waren achtereenvolgens de boerenknechten Kees de Croon uit Bergeijk en Janus Hermans uit Hooge Mierde. Daarna kwamen achtereenvolgens bezembinder Toon *Bessem* (Lemmens) en mandenmaker Toon de Waal inwonen. Of de kostgangers voor opa werkten of voor iemand anders weet ik niet.

Opa van Limpt was in die tijd een van de vele *biebeoeren* van Reusel. Heel veel gezinnen, zowel boeren als burgers, hadden bijen op

het erf van de boerderij of in *d'n hof*. Suiker vond men veelal te duur. Meestal was honing de enige zoetstof die in het gezin gebruikt werd, vertelt Péér.

Ouderlijk gezin

Opa Péérke van Limpt heb ik helaas nooit gekend. Hij is al in mijn geboortjaar 1932 overleden. Onze pa, Jan van Limpt en ons moeder Bel Panjoel hebben, evenals opa en oma, in *de Straot* ook negen kinderen gekregen. Voordat ik het levenslicht zag hadden ze al vijf dochters en na mij kwamen er nog twee zoons en een dochter bij, waarna hun negental compleet was.

Vroeger was er ook bij ons thuis weinig weelde en de doofheid van onze pa was voor hem en voor ons een grote handicap. Samen met ons moeder zorgde hij wel *vur hil veul nestwèrmte* en dat vonden wij veel belangrijker. Binnen ons gezin regelde ons moeder alles. Ze kon met heel weinig heel veel doen en maken. Hierbij was vooral ons An haar steun en toeverlaat.

Onze pa heeft zijn heel werkzame leven de kost verdiend als sigarenmaker. Lange tijd heeft hij bij de Aida gewerkt en later bij de Agio. Hij was in Reusel medeoprichter van het Centraal Ziekenfonds en de Sigarenmakersbond. Dikwijls was hij te vinden in

zijn grote *hof* waar hij genoeg groente, aardappelen en fruit kweekte. Hij hield de groenteboer bijna helemaal buiten de deur! Ook had hij *kiepen* en varkens, waardoor we altijd voorzien waren van eieren en ook wel eens een varken konden laten slachten. Ondanks zijn doofheid kon hij erg genieten

Opa Péérke van Limpt bijgenaamd Pinkhof, omstreeks 1927. Hij woonde met zijn gezin in *de Straot* nummer 68, de huidige Molenberg. Hij was handelaar in vee en een van de vele Reuselse 'bieboeren'.

Buurtgenoten van de 'Straot', omstreeks 1920, met op de achtergrond vermoedelijke de bijenhal van het woonhuis van opa Pinkhof van Limpt dat stond waar het paadje begon dat vanaf (de huidige Molenberg) naar de Rijpershoek liep. We herkennen staande v.l.n.r. Jans van Schoore Gust (van Limpt), Babbel (Toon van Limpt), Schoore Fons (Schoormans) met bord met een spottende tekst over de werkeloosheid, Sjaak, Prik (Wim) en Trien van Limpt en Schaope Willeke (Dirkx). Vooraan v.l.n.r. Pruis (Fons van Limpt), Schoore Gust, Jan van Limpt met de zusjes Anneke en Cato van Schoore Gust en Klak (Kees van Limpt).

Oma Anna Geerts getrouwd met opa Pinkhof en afkomstig van Delft. Ze kregen maar liefst negen kinderen, bovendien woonden er ook nog regelmatig kostgangers bij hun in.

wanneer wij tijdens feestjes en verjaardagen *stukskes* voordroegen en samen plezier maakten. Onze pa en ons moe waren *hil goei minsen*, vertelt Péér.

Toen ons gezin in 1940 compleet was is bij ons *Jurriën Sieme* (Simon Jansen) in de kost gekomen. Van ons moeder mochten we tegen hem geen *Jurrie* zeggen, alleen *Sieme* was

toegestaan. We waren wel eens jaloers op hem omdat we vonden dat hij door ons moeder verwend werd. Als hij van haar twee stukken spek kreeg en wij maar een zeiden we plagend: “*Hij krègt twee stukken en hij is ur nog nie ins inne van ons.*”

Jurrie was *unne doodgoeie mins*. Wanneer we wel eens mopperden op het schamele eten zei hij tegen ons: “*Gij moest oew schaomen, jullie moeder hi nog zo dur bist gedon!*”

Jurrie was jager en *bieboer*. Bijenkasten die we tegenwoordig gebruiken had hij in het begin nog niet. Hij hield zijn bijen in korven die hij zelf vlocht van stro. Voor het binden gebruikte hij *braomspleut* gemaakt van de taaie uitlopers van braamstruiken. Eerst schraapte hij met een koehoorn de doorns van de braamstengels. Daarvoor was de hoorn in dwarsdoorsnede doorboord met gaten van verschillende diameters. Daarna werden de stengels in de lengterichting gespleten in twee of meer repen met behulp van een speciaal gekerfd houten voorwerp. Na het wegschrappen van de zachte kern en het soepel maken van de repen met behulp van daarvoor gemaakt *bieboer-gereedschap* waren het uitstekende bindmiddelen. De bijenkorven van *Jurrie* stonden meestel opgesteld in onze 50 meter diepe *hof* maar ook wel in de buurt van de bloeiende hei. Zijn vlechtwerk maar ook de verzorging van de bijenvolken vond ik, als jonge jongen,

Bijenstal 'Mijn Genoegen' omstreeks 1930 van bieboer Pruis-oom van Limpt, links op de foto. Uiterst rechts met korf zit opa Pinkhof van Limpt. De stal stond in d'n hof van opa aan de Straot 68. Rechts is de gevel te zien van Waaltje Tinus (de Waal). De in keurige schortjes gestoken kinderen v.l.n.r. zijn de broertjes Jaon, Wim, Péér en Jo van Trienen (Jansen).

'Bijental Mijn Genoegen' van Pruis van Limpt omstreeks 1930. Het gemetselde kunstwerk was helemaal met sintels ingelegd. Links staat opa Pinkhof en rechts Pruis-oom van Limpt, de bouwer van het geheel. De kinderen bij de grot zijn v.l.n.r. Péér, Wim en Jaon van Trienen (Jansen).

heel interessant en was daarom dikwijls bij hem te vinden wanneer hij ermee bezig was. Zo leerde ik hoe hij de met honing gevulde raten uit de korven haalde. Ook ging ik met hem mee wanneer hij naar zijn bijenkorven ging die hij op de prachtige paarsbloeiende uitgestrekte hei had staan aan de Postelse Dijk. Die geweldig grote hei met zijn vliegdenen en vennetjes vond ik prachtig. Jammer dat die er niet meer is!

Minder leuk vond ik het afzwavelen van een bijenvolk dat eerder keihard had gewerkt om een volle korf honing te verzamelen om voedsel te hebben om de winter door te kunnen komen. Jurrie stak dan een gekerfd stokje recht op in een graszode met de kerf aan de bovenkant. In die kerf werd een zwavelblaadje geschoven en in brand gestoken. Daarover plaatste hij de volle korf en zo werd het gehele bijenvolk doodgezwaveld. Daarna kon de honing ongehinderd uit de raten gehaald worden. Op het einde van het seizoen werden enkele korven met bijenvolken ongemoeid gelaten voor het volgende seizoen. Een aantal korven echter, waar niet al teveel honing inzat, werden nadat de bijen eruit verwijderd waren op zolder bewaard. Voor ons waren die korven heel aantrekkelijk. Met een stokje peuterden we wel eens in de korf om de lekkernij eruit te halen. Goedzak Jurrie mopperde daar tegen ons nooit over. Tegen

ons moeder zei hij dan heel tactisch: *"Ik denk dé ur meus (muizen) op zulder zitten."*

Eind september 1944 waren de bevrijdingsgevechten in Reusel in volle gang. De Straot kwam snel onder hevig granaatvuur te liggen waardoor we gedwongen waren te vluchten. We zijn met ons gezin naar *Gielis Wil* (van Limpt) in de Kattenbos gegaan omdat onze pa en ons moeder dachten dat het daar veiliger was. Eerst hebben we een paar nachten in de stal van de boerderij geslapen. Al snel daarna zijn er bij de boerderij verscheidene schuilkelders gegraven. Tijdens de beschietingen en gevechten hebben hierin ook de gezinnen

Oude bijental.

De cursisten van de bijencursus omstreeks 1952, die gehouden werd bij Frans Jop (Jansen) aan de Voorste Heikant. We herkennen vanaf links 1ste Bertje Panjoel, 5de Toemes Sanders, 6de Péér van Limpt, 7de Toon Jop (Jansen), 10de Frans Jop, 15de Jan van Stiene Nant (Dirkx), 16de Lowie van Gusje Gijp (Gijbels), 17de Jo van Limpt en 18de Pruis van Limpt.

van Gielis Wil, Bert-oom Panjoel, Toon Schaf (Hendrikx), Marte Toort (Heesters) en Jan Prut (van Limpt) gebivakkeerd.

Bijenkasten

Na de oorlog had *Jurrie* behalve bijenkorven ook al een tweetal bijenkasten in zijn bezit. Bijenkasten hebben ten opzichte van bijenkorven grote voordelen. Raat voor raat kan er uitgehaald worden zonder het bijenvolk te verstoren en iets kapot te breken. Ook het afzwavelen van de bijen hoefde dan gelukkig niet meer.

Jo en broer Péér van Limpt, omstreeks 1951 bij de 'biehal' in de winterse 'hof' van hun ouderlijk tuis.

In de naoorlogse jaren konden imkers van de overheid heel goedkope suiker kopen die door kleurstof ongeschikt gemaakt was voor consumptie. Het was als het ware een subsidie als tegenprestatie voor het noodzakelijke bestuiven van de bloesems van vruchtdragende planten en bomen door de bijen. Van de suiker werd met water een dikke stroop gemaakt en in de kast gezet. Deze stroop was een uitstekende voedselvervanger voor de door de imker uit de kast verwijderde honing. Zo konden de bijen de winter doorkomen en werd het bijenvolk behouden. Tegenwoordig gebruikt men uitsluitend bijenkasten en doden de imkers geen gezonde bijen meer, vertelt Péér.

Als jager maakte *Jurrie* de kardoezen voor zijn jachtgeweer zelf. Hij kocht daarvoor speciale papieren hulzen, die hij met kruid en hagel (ronde loden bolletjes) vulde. De huls werd met een plaatje afgedekt en vastgezet door deze aan de bovenkant om te kralen. Zijn compagnons bij het jagen waren d'n *Auwe Taoie* (Jan Lavrijsen), de *Schééve Jaon* van Herk die aan het Schilderpaadje woonde en Adriaan Willekens.

In 1951 werd de gezondheid van *Jurrie* alsmat slechter en moest hij in het ziekenhuis worden opgenomen. Blijkbaar voelde hij zijn einde naderen want vóór zijn vertrek had hij

eerst noch zijn jachtgeweer aan mij toegezegd. Dat is er echter nooit van gekomen omdat het verkocht moest worden om zijn begrafenis te betalen. Ons moeder heeft daar eerst nog wel toestemming van burgemeester van Beek voor gevraagd en gekregen omdat uit een erfenis niets vervreemd mag worden. Van zijn begrafenis herinner ik me nog dat de begeleiders van de kist bij de kerk aan zijn broer *Jurriën Joan* vroeg of hij hem nog voor het laatst wilde zien. Hij zei toen: “*Ikke nie ik heb um hil zun lééve al gezien*”.

Startende bieboer

Alles wat groeit en bloeit heeft me mijn hele leven al geïnteresseerd. Als jonge jongen kweekte ik al kanaries en zebravinkjes en konijnen van diverse rassen zoals Vlaamse Reuzen, Hollanderkes en Rexen. Toch was ik in mijn vrije tijd niet altijd thuis. Met mijn kameraden Frans van *Kiske Vet* (van Gestel), Jan Koolen en mijn broer Bert waren we vaak aan het ravotten in de bossen van de Lage Mierdse Dijk en omgeving. Ook gingen we daar regelmatig voetballen op het zanderige terrein van de fraters schuin tegenover de oude boerderij van Driek van Mechelen die altijd een *roomkiep* putwater met een *pollepel* erin voor ons had klaarstaan. Op mooie zonnige zomerdagen gingen we

snoeken vangen, een geliefde bezigheid van ons. We zochten dan in de buurt van de Gagel, de Reusel af naar snoeken die hoog in het water, zonnebadend lagen te wachten tot er een prooi voorbij kwam. Wanneer we een snoek zagen liggen probeerden we voorzichtig een koperen strop die vastgemaakt was aan een stok over de kop van het slachtoffer te schuiven. Vervolgens was het de kunst onze prooi met een flinke ruk op het droge te zwiepen.

Soms damden we ook wel eens een klein deel van de Reusel af waardoor de vissen op de modderige bodem kwamen te liggen. De vangst echter, was meestal beperkt tot enkele kleine palingen en paar jonge snoekjes.

Omdat de familie van *Jurrie* na zijn overlijden geen belangstelling had voor zijn bijen mocht ik alles wat met zijn *bijengedoentje* te maken had overnemen. In de *Straot* waren er meer *bieboeren*. Ook onze burens *Pruis-oom* (Fons van Limpt), Wim van tante Trien (Jansen), *Bert-oom* Panjoel en de iets verderop wonende Jan *Blek* (van den Borne) hadden bijen. Bij hen kon ik terecht wanneer ik vragen had. Een ander voordeel was dat we van hen nooit klachten kregen over stekende bijen. Ze hadden er immers zelf ook!

Buurman *Pruis-oom* was heel creatief. Hij bouwde van allerlei soorten materialen mini huisjes, molentjes en kasteeltjes waarin hij bijen hield. In zijn tuin stond zijn bijenstal, een betonnen bouwwerk in de vorm van een

Ber en Guus van Limpt, omstreeks 1951 bij de eerste biehal van Péér, die stond in 'd'n hof' van hun ouderlijk huis aan de Mierdseweg.

Jo en broer Péér van Limpt omstreeks 1975 bezig met de voorbereiding van raten voor het uitslingeren van de daarin bevindende honing.

Rien van Beers
omstreeks 1975 bezig
met het uitslingeren
van de honingraten.
Het volgens het
centrifuge principe
werkende apparaat
stond in het ouder-
lijke huis van Péér
van Limpt.

Péér van Limpt
omstreeks 1980 in de
weer met zijn bijen-
volken in de uitge-
streckte velden met de
honingrijke koolzaad-
bloesems van de
Flevopolder.

burcht, waarin een groot aantal bijenkorven waren ondergebracht. Het bouwwerk had de toepasselijke naam, 'Mijn genoeg'. In juli 1951, direct na het overnemen van de bijen van Jurrie, begon ik aan een bijencursus, georganiseerd door de, in 1932 opgerichte, Reuselse bijenhoudersvereniging Sint Ambrosius. De cursus werd in de avonduren gegeven bij Frans Jop (Jansen) aan de Voorste Heikant. Hij was toen de voorzitter en drijvende kracht van de vereniging. Later gebeurde dat bij Jan de Wit aan de Grens. Cursusleraar was de Diessens schoolmeester en bieboer Helmer. Hij leerde ons de eerste beginselen kennen van het bijenhouden zoals het voorkomen van uitzwormen volgens de zogenaamde 'Aalstermethode', het isoleren van de koningin, het maken van kunstzwormen, het uitzetten van kasten, de verzorging en de belangrijke honing- en stuifmeeldragende planten, de zogenaamde drachtplanten. Na afloop van het examen kregen we als beloning van de overkoepelende organisatie van bijenhouders ieder twee nieuwe bijenkasten. Met de twee van Jurrie erbij had ik er toen vier in bezit.

Hoewel onze pa zelden meehielp was hij altijd heel belangstellend voor mijn bijenwerkzaamheden. Dikwijls ging hij met me mee wanneer de kasten op de hei of op andere plaatsen waren uitgezet, vertelt Péér.

Eigen gezin

In het begin van de vijftiger jaren waren mijn kameraden mijn neef Jan Panjoel, Piet Sint (Heesters) van de Hulselsedijk, Ad van Wout

van Gompel en Jan Koolen uit de Straot. We bezochten samen ook wel eens dansgelegenheden, bijvoorbeeld Hapert Kuil en zaal d'n Doel aan de Markt te Bladel. Daar had ik al eens een oogje laten vallen op het Bladelse meisje Rien van Beers. Echter mijn militaire dienstplicht, die ik als infanterist, bij een mortierpeloton in Grave en later in Arnhem moest vervullen en ook de jonge leeftijd van Rien waren toen nog spelbrekers. Na mijn dienstitijd in 1955, maakten we er werk van. We zijn na een verkeringstijd van ongeveer 4 jaar, op 24 september 1959 getrouwd. Eerst hebben we enkele jaren ingewoond in mijn ouderlijk huis aan de Mierdseweg. Daar hadden we een eigen slaapkamer, een keukentje en ook nog op de vroegere opkamer een woonkamertje ter beschikking waar we heel content mee waren. Bijkomend voordeel was dat mijn bijenactiviteiten er op dezelfde voet doorgezet konden worden. Aan de Mierdseweg zijn ook onze zonen Jan en Henk geboren. Daar hadden we een mooie tijd, vertelt Péér.

Uitzetten van bijenkasten

In de zestiger jaren werden er door de Reuselse bieboeren kasten uitgezet in de Flevopolder, de drooggemalen vroegere Zuiderzee. Daar waren toentertijd uitgestrekte velden met

Aan de historische optocht van Reusel van 1996 deden ook de leden van St. Ambrosius mee. De in passende kledij gestoken 'bieboeren' moesten letterlijk zelf de kar trekken omdat het paard tijdens de start van de optocht op hol dreigde te slaan. Voorzitter Pierre Sanders gaf zelf het goede voorbeeld en nam de 'burries' van de kar ter hand.

geelbloeiende koolzaadplanten die dienden om de grond te ontzouten en in cultuur te brengen. Met een vrachtwagen vol kasten en ook wel eens met aanhangers werd in verenigingsverband de polder bezocht om daar de kasten te plaatsen. In een paar weken tijd zaten daar de kasten vol met enkele tientallen kilo's honing per kast.

Het uitzetten van kasten in honingrijke gebieden deden en doen de Reuselse bijenhouders jaarlijks. Ook de Biesbosch is al tientallen jaren een populair gebied. De bloesems daar van de wilgen en van de mooi gevormde bloemen van de balsemien zijn heel honingrijk. Jaarlijks zetten we in het voorjaar de kasten ongeveer drie weken in het wilgenrein gebied dat ligt in de buurt van de Amer bij Werkendam. In de nazomer plaatsen we de kasten zes tot acht weken bij de daar veel voorkomende bloeiende balsemien. Twee jaar geleden was het een uitzonderlijk goed honingjaar. Er waren zelfs kasten bij waar 55 kilo honing inzate, wat we nog nooit hadden meegemaakt. Vorig jaar was ook een goed jaar en waren de kasten gevuld met ongeveer 22 kilo honing wat ook nog erg goed was.

Elke zomer zet ik kasten bij het erf van boer Jan van de Borne in de Smidsstraat te Hooge Mierde. Aan de Smidsstraat maar ook aan de Kerkstraat en Hoogstraat staan veel Lindebomen die geurige honingrijke bloesems dragen. Ze leveren bovendien ook hele lekkere honing!

Om de verschillende soorten honing te laten zien en proeven haalt Péér prompt een potje honing van de balsemien en een van lindebloesems uit zijn voorraad tevoorschijn. Beide potjes mag ik mee naar huis nemen om het verschil te kunnen proeven. Péér dank je wel!

Eigen bezoekerscentrum

Omstreeks 1983 heeft de Reuselse bijenhoudersvereniging onder eigen beheer aan de Burgemeester Willekenslaan voorbij de 'Oude Brandtoren' een bezoekerscentrum gebouwd. Hier worden bezoekers ontvangen, zijn er open dagen, en vinden er cursussen plaats. Het centrum heet 'De Bijencirkel'. De grond wordt gehuurd van de gemeente die

Vanaf 1980 verzorgen iedere maandag-voormiddag Jan Peijs en zijn maat Péér van Limpt de drachtplanten van de tuin van de verenigingsbijenhal "De Bijencirkel".

De 'bieboeren' van St. Ambrosius vierden in 1992 hun 60-jarige jubileum. Ze poseren hier voor het, prachtig in het groen gelegen, verenigingsgebouw "De Bijencirkel". Geheel rechts staat Péér van Limpt met naast hem Piet Pauw (de Laat). In de deur-opening boven alles uit zien we Pierre Sanders die nu al 25 jaar voorzitter is.

ook het benodigde hout ter beschikking stelde, komende van een oude schuur, van Kees van Limpt in de Zeegstraat. Jaon Peijs, die bij de gemeente Eindhoven werkte, had daar een vracht oude stenen gekregen waar alleen maar de kalkspecie vanaf gehaald hoefde te worden. Tegen lage kosten en met steun van sponsors konden we zo een mooi bezoekerscentrum bouwen met een mooie tuin erbij, waarin veel soorten drachtplanten van honing en stuifmeel staan. In de loop der jaren is het centrum uitgebouwd, aangepast en verbeterd. Momenteel hebben we er ook een insectenmuur, vertelt Péér.

Vlechten en drachtplanten

Na mijn pensionering bij DAF Trucks, ongeveer 14 jaar geleden, waar ik 31 jaar gewerkt heb heeft Jaon Peijs mij mandenvlechten geleerd. Hij leerde me allerlei voorwerpen vlechten zoals korven, manden en vazen van diverse afmetingen en vormen. We gebruiken er verschillende materialen voor uit de natuur, zoals schapengras, *bunt* (pijpenstrootje) en wilgentenen. Het vlechten, waar ik als jonge jongen met interesse naar zat te kijken wanneer *Jurrie* daarmee bezig was, ging me zo goed af dat ik er nu zelf ook al jarenlang les in geef. Dat doe ik in het winterseizoen op maandagavond, samen met Jaon Peijs, aan ongeveer acht cursisten. Oorspronkelijk waren de cursisten, leden van de vereniging,

maar de laatste jaren worden ook cursisten van buiten de vereniging toegelaten. Het mooiste en moeilijkste vlechtwerk dat Jaon Peijs, enkele andere leden en ik gemaakt hebben is een ongeveer 1 meter grote Sint Ambrosius, de patroonheilige van de Reuselse *bieboeren*. Jaon en ik verzorgen ook de ongeveer 170 soorten drachtplanten in de tuin van het bezoekerscentrum. Drachtplanten geven niet alleen honing maar ook stuifmeel wat onontbeerlijk is voor de verzorging in de kasten van de bijenlarven, vertelt Péér.

Slot

Péér van Limpt is al vanaf zijn kinderjaren geïnteresseerd in alles wat groeit en bloeit. Hierbij hebben zijn ouders en voorouders ongetwijfeld een rol gespeeld. Vanaf zijn jonge jaren is hij de verzorging van zijn bijenvolken, dat hij op jonge leeftijd leerde van zijn oude huisgenoot *Jurrie*, trouw gebleven. Meer dan 50 jaar is Péér een van de trouwste leden van de Reuselse bijenhoudersvereniging Sint Ambrosius. Hij is momenteel het oudste lid en draagt nog wekelijks zijn steentje bij aan de verenigingsactiviteiten. De vereniging kan altijd een beroep op hem doen als er werk aan de winkel is. Daarom stellen we met recht vast dat Péér van Jan van Limpt en van Bel Panjoel een echte Reuselse *bieboer* genoemd mag worden.